

NICOLAE COANDE

Távozáskor

Balázs F. Attilához

Az idők végezetén, Danilo Kiš szerint, héberül fogunk beszélni,
„a kezdetek és a vég nyelvén”,
de azt nem említi, hogy kivel fogunk beszélni kihez fordulunk
majd in articulo mortis
könyörögni az utolsó kenetért ki színe előtt fogunk megérezve
a halál atomikus melegét –
én nem hiszem ám hogy beszélni fogunk inkább csak
gyanítunk majd egyféle beszédet
egy új ismeretlen illatot mint mikor idegen vidékekre térsz
ahol az emberek úgy bámulnak akár egy kíváncsi idegent
az anyag hidegrázása mikor valaki egy nedves lapra fúj
mielőtt még valami lényegtelen írna rá
komótosan fog lezajlani minden mint ama napokon mikor egy új
nyelvet tanulsz
vagy a diktálás utáni írást – ezúttal az undok iskolacsengő
sürgetése nélkül.
Egy fekete tábla áll majd előttünk kimegyünk hozzá
ábécérendben
egy hang hívására mely csupán a többiek fejéhez
csatlakoztatott fejünkben zeng
tengernyi koponya a többszörös végzet egyazon üde
hangjának észlelői
akár az újabb szenvedélyeket gerjesztő vagy az elfeledteket
felidéző cigarettafüst
és merem hinni hogy nem lesz „egy vég”, kedves Danilo,
hanem több egynél külön-külön a román lengyel
vagy ukrán magyar illetve a jiddisül beszélő fejében
miközben egy imát kántál a holtak emlékére,
mindőnk kádisát a világ-alkonyának súlyos nyelvén.
A táblára mindenki felírja majd egykori rejtett nevét melyen
hajdanán
valaki álmában szólította ki lehetett volna édesanyja mégsem
volt az.
Ezen neveket nem ismerik itt a földön de zamatoságuk megjő

NICOLAE COANDE (1962, Osica de Sus, Olt megye) román költő és publicista. 1995-ben az *În margine (Szegély)* című kötetével debütált, és elnyerte vele a Romániai Írószövetség Debüt Díját. Azóta rendszeresen publikál. Az ún. posztdecembrista költőnemzedék egyik kiemelkedő alakja. A Romániai Írószövetség tagja.

amint írásra kerülnek és mi majd tudni fogjuk hogy valóban
a mieink
és hogy ekképpen szólított bennünket az aki egykor nevet
adott s aki most
visszaadja neveink.
Olyan ez mint mikor mindenkiért eső esik és mindnyájan
ugyanúgy érzik
a simogatását. Esőben az emberek testvérek, ám mindenki a
saját kötelén
szárítja magát.
Szerintem ez a helyzet távozáskor – megfürdetnek új köntösbe
öltöztetnek
és senkit semmi nem zavar.

Fordította: MIHÓK TAMÁS

MIHÓK TAMÁS (1991, Nagyvárad) költő és műfordító. A Nagyváradai Állami Egyetemen román–angol szakon végzett (BA és MA). Az ELTE BTK-n két éves ösztöndíjban részesült cserediákként. Rendszeresen publikál a *Familia*, *Poesis International*, *Prăvălia Culturală* és *Itaca* (Dublin) folyóiratokban. A következő szerzők verseiből jelentetett meg fordításokat: Constantin Virgil Bănescu, Varró Dániel, Balázs F. Attila, Krusovszky Dénes, Bajtai András. Román nyelven írt kötetei: *Șantier în rai* (Tracus Arte, 2013), *winrar de tot* (Tracus Arte, 2015).